V daném případě byla základem trest. nálezu skutečnost o sobě nesporná, že zřízenec representace uvedené společnosti pro čsl. republiku v Praze, František J., doprovodil dva Slováky vystěhovalce k min. soc. péče, kde si chtěli stěžovati, že dlouho nedostávají vystěhovalecké pasy do Ameriky. Nějaká okolnost, která by odůvodňovala úsudek, že činnost onoho zřízence neomezila se právě jen na ono doprovázení vystěhovalců k úřadu, aby tam přednesli svoji žádost, zjištěna, resp. v nař. rozhodnutí vytčena nebyla. Jestliže žal. úřad již v skutečnosti v nař. rozhodnutí vytčené shledal přestoupení zákazu v § 17 zák. č. 71 z r. 1922 a tudíž skutkovou podstatu přestupku tohoto zákonného ustanovení, založil rozhodnutí své na mylném výkladu o použití zákona, a bylo proto nař. rozhodnutí jako zákonu odporující zrušiti.

č. 6224.

Bytová péče. — Policejní řízení trestní: Zakládá skutkovou podstatu přestupku § 20 zák. č. 85/1923, dá-li si vlastník domu od nájímatele bytu slíbiti a vyplatiti vedle nájemného určitou částku, i když strana tvrdí, že částky oné má býti použito k opravám.

(Nález ze dne 13. ledna 1927 č. 415.)

Věc: Františka S. v K. (adv. Dr. Hynek Sedláček z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o přestupek zákona o ochraně nájemníků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem policejního komisařství v . . . z 12. května 1924 byla st-lka uznána vinnou přestupkem § 20 zák. z 26. dubna 1923 č. 85 Sb., jehož se dopustila tím, že si dala od Františka F. a Albína R. slíbiti a vyplatiti odstupné za přenechání bytu mimo náklady na adaptace a byla odsouzena k pokutě 1.000 Kč, po případě k vězení v trvání 10 dnů. Nař. rozhodnutím nebylo odvolání vyhověno, poněvadž skutková povaha uvedeného přestupku jest zjištěna seznáním stráže a konaným šetřením a námitky st-lčiny v odvolání obsažené nejsou zákonem odůvodněny.

Nss stížnost neshledal důvodnou.

Podle ustanovení odst. 2 § 20 zák. č. 85/23 o ochraně nájemníků jsou zakázána veškerá právní jednání, kterými dosavadní nájemník nebo jiný užívatel bytu dává sobě nebo někomu jinému něco poskytovati nebo slibovati za postoupení bytu nebo v souvislosti s tím, nebo kterými pronajímatel dává poskytovati nebo slibovati mimo nájemné sobě nebo někomu jinému něco za to, že pronajímá byt, nebo kterými si někdo dává poskytovati nebo slibovati nepřiměřenou odměnu za sprostředkování nájmu. Jest tedy dle tohoto ustanovení pronajímateli zakázáno, aby od nájemníka přijal vedle nájemného jakési placení.

V daném případě bylo zjištěno, a st-lka sama ve stížnosti doznává, že si při pronajímání bytů Františku F., Albínu R. a Františku R. dala slíbiti mimo smluvené nájemné obnosy 5.000 Kč, 10.000 Kč a 2.000 Kč. St-lka poukazuje však k tomu, že částky tyto nebyly jí slíbeny jako odstupné — nýbrž že bylo mezi ní a jednotlivými nájemníky jejími smlu-

veno, že oněch peněz má se užíti na krytí výloh za investice a opravy, které si jednotliví nájemníci vyžádali, a které byly také podle jejich přání, pokynů a rozkazů skutečně provedeny.

Nss shledal, že žal. úřad právem tato tvrzení st-lkou již v trestním řízení přednesená neuznal s hlediska cit. zákonného předpisu za rozhodná, ježto podle předpisu toho jest zakázáno jakékoli jednání, kterým pronajímatel dává sobě nebo někomu jinému poskytovati nebo slibovati něco vedle nájemného za to, že pronajímá byt bez rozdílu z jakého důvodu bylo pronajímatelem něco vedle nájemného žádáno.

Nss nepokládal při tom za nutné zkoumati, zdali okolnosti st-lkou uváděné odůvodňovaly by snad zvýšení nájemného ve smyslu ustanovení § 12 odst. 5 zák. č. 85/1923. Podle tohoto ustanovení jest k úhradě nákladů, které byly učiněny k žádosti nájemníkově v jeho bytě, přípustno přiměřené zvýšení nájemného na dobu, která stačí, aby se náklady v přiměřené lhůtě umořily — leda že byly nutny, aby byt byl udržen v užívatelném stavu. O takovéto zvýšení nájemného v daném případě zřejmě nešlo. St-lka sama udala, že dala si od nájemníků slíbiti paušální obnosy k nákladům na adaptace, které mají býti provedeny k dožádání nájemníků v jejich bytech. Nebyly-li požadované obnosy stanoveny v relaci k určitým konkretním nákladům na základě ciferných výpočtů, mohl je úřad pokládati důvodně za zvláštní úplaty vedle nájemného, tedy za úplaty ve smyslu odst. 2 § 20 cit. zák. zakázané.

Č. 6225.

Policejní řízení trestní (Podk. Rus): I. * Nezakládá zmatečnost řízení podle uh. trest. policejního řádu (č. 65000 ex 1909) — k níž by nss musil hleděti z povinnosti úřední —, když trestně policejní soudce zahájil a provedl řízení o přestupku z úřední moci stihatelném bez návrhu fiskála a nepřivolav ho k řízení. — II. O skutkové podstatě přestupku § 11 zák. č. 304/21 o zabírání budov.

(Nález ze dne 14. ledna 1927 č. 24275/26.)

Věc: Alexandr J. v B. proti civilní správě Podkarpatské Rusi o policejní přestupek.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Dr. Elemér V., tabulární soudce v B., oznámil dne 19. května 1922 u hlavního policejního kapitanátu tamtéž, že když se objevil se svou paní a s drem G. v bytě, zabraném pro něho, syn majitele domu Alexandr J. brutálně je napadl, vyhrožuje, že každého rozseká, kdo do domu vkročí. Pro čin ten jest podáno oznámení u okr. soudu v B. Když prý pak chtěl vkročiti do zabraného bytu, resp. umístiti tam svůj nábytek, bránil tomu nynější st-l způsobem v trestním oznámení blíže vylíčeným a překazil prý tak, aby V. v bytu tom se mohl usaditi.

Hlavní polic. kapitán v B. po provedeném řízení uznal rozsudkem z 27. října 1922 st-le vinným přestupkem § 11 zák. z 12. srpna 1921 č. 304 Sb. a odsoudil jej k peněžité pokutě 1.000 K, v případě nedobytnosti této pokuty k trestu uzamčení na dobu 30 dnů. Tento rozsudek byl